

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

Часопис
Волинської єпархії
Київського Патріархату

За єдину Українську Помісну
Православну Церкву!

№ 10 (47) жовтень 2008 р.

ІНТЕРВ'Ю АРХІЄРЕЯ

Епископ Луцький і Волинський Михаїл дав інтерв'ю нещодавно створеному інтернет-виданню «Волинські новини» (www.volynnews.com). Він розповів про свій шлях до чернецтва, про окремі аспекти діяльності єпархіального управління, міжправославні та міжконфесійні стосунки тощо. Подаємо уривок інтерв'ю.

— Останнім часом усе частіше доводиться чути про відступницькі дії окремих священнослужителів. Одні відкрито займаються магією, інші творять та пропагують усілякі збочення. Чому Церква не дуже реагує на це?

— Церква реагує на все, але не завжди демонструє це, щоб, скрипнувавши постати того чи того священнослужителя, не спровокувати негативного результату. Такі випадки все ж одиничні. Причина в тому, що після відродження Церкви в дев'яностих роках деякі люди непродумано прийняли сан священнослужителів. Тепер вони зневірилися у своєму виборі. Вони гадали, що священнослужитель — це красиве та безтурботне життя, а згодом зрозуміли, що не так усе просто. От і вважають, що тепер потрібно облаштовувати свою світську сторону життя. Статью комерсантами тощо. Є такі, що загордилися та почали себе рівняти мало не з Богом і хочуть мати велику владу над людьми. Вони не розуміють, що священика шанують не за сан, а за його подвійницьке, праведне життя. Праведно жити не хочеться й водночас хочеться шанувати.

Світлина Сергія Дубинки

Казати, що Церква не реагує на це, — не можна. Говорячи про конкретні випадки, питання потрібно ставити до архієреїв, кліриками яких є ці священнослужителі. Я як єпископ можу відповісти лише за свою єпархію. Але звичайні віруючі також є Церквою. Якщо їм таке не подобається — це вже теж реакція Церкви. Церква реагує, але саме той, хто мусить бути очищувальним інструментом, не діє. Значить, або він сам такий, або йому там не місце. Бо випадковими можуть бути не лише звичайні священики, а навіть архієреї.

— Ваше ставлення як священнослужителя, як єпарха до того, що чимало сучасних ЗМІ створюють собі рейтинг на популяризації гріха?

— Мене дуже турбує, що багато засобів масової інформації чомусь вбачають свою роль у тому, щоб показувати людям гідоту або лякати їх. У нас сьогодні найпозитивніший ефір, коли розповідають про спорт і ще деколи про культуру. Все інше — це скільки людей втопилося, скільки де загинуло, хто кого зарізав, що де завалилося і таке інше. Кров, гроші і влада — це все, що перебуває в центрі уваги переважно більшості сучасних ЗМІ. Не виховують людей на позитиві. Звичайно, потрібно говорити про те, що погане, але ця частина не повинна бути домінуючою. Тому що той негатив, який пропагують, стає поволі «нормою» життя. Як ми можемо, пропагуючи крадіжку, хотіти, щоб нас ніхто не обікрав?! Ми можемо втрапити в яму, яку риємо самі ж собі! Самі себе заганяємо у глухий кут! Якщо ми висвітлюємо якийсь негатив, то повинні це здіснювати як приклад того, чого не можна робити. Так, як малі дитині показують вогонь лише для того, щоб вона знала про нього й береглася, щоб не (Закінчення на 3 стор.)

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

8 жовтня — Преподобної Досифеї Київської, затворници

1721 року в родині рязанських дворян Тяпкіних народилася дочка, яку охрестили Дариною. Коли дівчинці виповнилось два роки, вона разом з батьками побувала у Вознесенському монастирі в Москві, де несла монашій подвиг її бабуся стариця Порфирія. Коли бабуся познайомилася із своєю маленькою онукою, то прикипіла до неї всім серцем і всією душою та вмовила батьків залишити дівчинку в монастирі під її опікою. З раннього дитинства дівчинка навчалася смирення і порядку. У дев'ятирічному віці батьки забрали її з обителі, та виявилося, що за ці роки Дарина стала справжньою монахинею, вона ніяк не могла сприйняти домашньої розкоші, легко-важності й суети. Але рідні її не розуміли і навіть насміхались, та юна подвижниця уваги на це не звертала, тільки молилася ночами Богу і чекала зручного моменту, щоб назавжди покинути батьківську оселю.

...Ось ліс закінчився — далі широка дорога. Залишилось тільки вибрати місце для чернечого подвигу — Дарина іде у Вознесенський монастир. Але, пришовши туди, вона зрозуміла, що це не те місце, де їй можна подвізатись у пості й молитві, — рідні будуть шукати в першу чергу тут. Недовго думаючи, Дарина підстригla коротко волосся, купила на базарі чоловічу одежду і прийшла в Троїце-Сергієву Лавру, представившись селянином Досифеєм. Настоятель прийняв юнака в обитель послушником.

За промислом Божим молодий селянин у Сергієвій лаврі пробув три роки. Покинути стіни обителі змусили Досифея невпинні пошуки батьківами зниклої доньки. Довго мандрувала Дарина і нарешті досягла своєї мети, увійшовши у ворота Києво-Печерської лаври. Сміливо звернувшись до настоятеля лаври архімандрита Іларіона (Негребецького), вона під виглядом юнака просила прийняття його. Там налаштується стати послідовником преподобного Антонія Печерського. Оселившись за Києвом, на Китай-горі, багато років прожила в печері, проводячи життя в суворому пості, мовчанні й безперервній молитві. Хліб і воду затворнику

приносив старець Китаєвої пустині. Коли наставав Великий піст, Досифей закривався в печері наглуго і виходив тільки вночі, щоб набрати моху і корінців, якими харчувався тоді.

Але немає нічого тайного, що б не стало явним. Як не ховався названий юнак від людської слави, як не закривався у своїй печері — слава про подвижника розійшлась далеко за околицями Києва. Дуже багато народу почало стікатись на Китай-гору до старця, але Досифей ніколи не виходив з печери. Благословення і врозумлення люди могли отримати від нього через маленьке віконце біля входу. І от знову ж, за промислом Божим, через двадцять років після того як

Досифей пішов у затвор, біля віконечка побачив свою рідну сестру. Вона прийшла до старця і почала розповідати про сімейні нещасти, про зниклу сестру, про самотність і відчай. Подвижник, не показуючи обличчя, заспокоїв її і сказав, що вона, навпаки, повинна радіти за зниклу безвісти, бо та пішла заради Господа.

За деякий час Досифей переселився в Лавру. Проживши чотири роки в Дальніх печерах, був змушений повернутись у Китаєву пустинь через безперервний потік людей до нього, який не давав можливості усамітнення.

Передчуваючи свій відхід до Господа, старець вийшов із затвору, обійшов усі китаєвські келії, просячи прощення в монахів, і знову замкнувся у своїй печерці. На ранок 25 вересня (ст. ст.) 1776 р. послушник не зміг дотистатись до старця, зібрав братію. А коли відчинили двері, то зрозуміли, що душа його відлетіла до Господа. У руках подвижника був сувій з написом: «Тіло мое вже приготоване до переходу у життя вічне; молю вас, братя, не торкаючись похованії його за загальним уставом».

І тільки після смерті Досифея, за величезним Божим, його сестра другий раз прийшла в Київ, і довідавшись, що вже немає старця в живих, почала цікавитись його життям. Уважно роздивившись портрет, виявila в затворнику Досифеєві свою рідну сестру Дарію, яка багато років тому заблудилась у лісі й зникла...

До сьогодні на могилу старців і Китаєвій горі, що недалік Києва, їдуть люди, сподіваючись на зцілення, врозумлення і молитовне заступництво благодатної подвижниці.

Оксана АНДРІЙЧУК

16 жовтня — Священномученика Діонісія Ареопагіта, єпископа Афінського

Книга діянь апостольських оповідає нам, що Павло, бувши в Афінах, центрі науки й культури античності, у якому тиснилися статуї грецьких божеств, через натхнення Святим Духом і проповідував про Єдиного Бога. Подивовані цим навчанням, деякі філософи привели апостола до Ареопагу — пагорба на честь бога війни Арея, де збирались афіняни для розгляду судових справ і наукових дискусій. І тут учень Ісуса промовив знамените казання, після якого «деякі мужі, приїднавшись до нього, увірували; між ними був Діонісій Ареопагіт...» (Діяння, 17:34), на той час — управитель міста.

Цей Божий угодник став єпископом перших афінських християн, згодом — просвітителем Галлії (Франції) і загинув мученицькою смертю в Лютеції, як тоді називався Париж, 96 року.

До нас дійшла його «Повість про святого Карпа і двох грішників». Пам'ять же про Діонісія трималася так міцно, авторитет його був такий великий, що коли в XI ст. якийсь беззвісний монах написав знаменіті трактати «Про небесну єпархію», «Про імена Божі», то підписався Діонісієм Ареопагітом і під цим ім'ям рукописи давго ходили із рук у руки. Та й нині, хоча вже давно

відомо, що ці праці не належать особі з Діяння апостольських, їх з особливою повагою до першого єпископа Афінського часто називають творами Діонісія. А ми всі цього дня промовляємо: «Священномучениче Діонісію Ареопагіте, моли Бога за нас!»

Віктор ГРЕБЕНЮК

ХРОНІКА

У Нововолинському деканаті

30 серпня, коли нововолинські вуглярі відзначали День шахтаря, до місцевого собору Святого Духа прийшли представники цієї професії, щоб помолитися за своїх трагічно загиблих побратимів-гірників. Декан протоієрей Стефан Фульмесь відслужив панаходу й звернувся до вірян із проповіддю про минувість цього світу і необхідність пильнувати свою душу для вічності. Адже трагічний випадок за Божим попустом може обірвати наше земнє життя будь-які хвилини. Священик наголосив і на потребі молитися за тих, хто загинув, аби Господь оселив їх «там, де праведні спочивають».

Того ж дня о. Стефан побував на зборах реєстрових козаків, які приймали присягу. Душпастир нагадав цим любителям історичної реконструкції, що головне у їхній справі – продовжувати духовні традиції українського лицарства.

З Богом, школярики!

7 вересня Божественною Літургією та молебнем перед початком навчання у нижньому храмі луцького Троїцького собору розпочав роботу Центр християнського виховання дітей і молоді. Лунали подячні молитви за літній відпочинок і за здоров'я його організаторів. Адже, завдячуячи міському голові Богданові Шибі, 60 учнів цієї школи оздоровилися в Генічеську на Азовському морі.

Після Богослужіння викладачі школи записали нових вихованців на заняття Закону Божого, хору та театральної студії. Вік дітей, які займаються в Центрі, – 6–15 років. Крім заняття, вихованці кожної неділі бувають на Літургії, де і вона, і Сповідь, і проповідь пристосовані до дитячого сприймання.

В Іваничівському деканаті

9 вересня в Іваничах проходили навчання пожежників. На запрошення керівника іваничівського відділення пожежної частини Василя Хороста на них побував настоятель місцевої парафії Казанської ікони Божої Матері протоієрей Андрій Мельничук. Закликавши на вогнеборців Господнє благословення, він побажав, щоб милість Божа ніколи не покидала їх, ангели-охоронителі завжди оберігали в нелегкій і небезпечній праці. Як повідомив єпархіальній прес-службі клирик парафії протоієрей Василь Мельничук, по завершенні цього дійства о. Андрій подарував кожному рятувальникові образок.

***

Кожного року останньою неділі вересня небайдужі мешканці Іванич збираються на віче біля хреста, установленого на місці загибелі воїнів Української повстанської армії, щоб просити в Господа мирного спочинку їх душам. Заупокійною молитвою вшановували пам'ять полеглих молодих героїв і цього року. 28 вересня панаходу відслужив настоятель парафії Казанської ікони Божої Матері о. Андрій Мельничук. Звертаючись до присутніх, він наголосив на цінності жертовної любові, яку власним прикладом явили молоді борці за незалежність Батьківщини. У Богослужінні взяли участь голова райради Людмила Лазаренко, голова селищної ради Віктор Вілентко, інші представники влади та громадськості, – повідомив клирик парафії протоієрей Василь Мельничук.

Свідки тих подій оповідають, що в часи комуністичної навали до рук НКВС потрапило три повстанці. Аби дізнатися про місце перебування інших українських воїнів, полонених піддали жостоким тортурам. Не отримавши бажаного результату, червоні агресори закололи їх штиками-ножами.

***

Як повідомляє протоієрей Василь Мельничук, 2 жовтня на Іваничівському цукровому заводі на прохання водіїв

ДУХОВНА ШКОЛА

У СЕМИНАРІЇ

Про видатного архіпастиря

Цього року виповнюється 110 літ від народження Патріарха Мстислава (Скрипника). 7 вересня з цієї нагоди відійшло у справах сім'ї та молоді Луцької міської ради провів урочисту академію в народному домі «Просвіта», у якій активну участь взяв Київський Патріархат. Зокрема, викладач семінарії священик Микола Цап'юк виголосив промову «Перший Патріарх України», архієрейський хор «Оранта» виконав низку побожних піснеспівів.

Про СНІД – по-церковному

Про синдром набутого імунодефіциту говорять тепер багато. На жаль, у цьому хорі є й фальшиві ноти, коли прищеплення високої моральності – найпевнішої запоруки від зараження – лукаво підмінюють пропагандою «безпечного сексу». Але у Церкві все інакше. Тож 12 вересня у семінарії відбулося відкрите заняття з цієї проблематики. Відкрите – бо на ньому були присутні двоє гостей зі столиці: представники Національного альянсу у справах СНІДу (дорадчий орган при Всеукраїнській раді Церков і релігійних організацій).

З третьокурсниками займався викладач о. Микола Цап'юк. Не так давно він проходив стажування в Альянсі. Представники цієї інституції лишилися задоволені навчанням у ВДС. Невдовзі також заняття буде проведено з семінаристами інших курсів, аби майбутні душпастири оволоділи методикою роботи у цій ділянці.

Про життя на чужині

12 вересня у читальному залі бібліотеки ВДС відбулася презентація чергової книги Любові Василів-Базюк «Україна на тернистому шляху до Духовного Визволення». Зважаючи на давню дружбу авторки

з семінарією, її праці вже традиційно презентуються у стінах цієї духовної школи. У заході взяли участь виконуючий обов'язки

ректора Василь Лозовицький, історик-архівіст Володимир Рожко, викладачі та студенти семінарії. Книга отримала чимало схвалюючих відгуків. Цінність представленої праці пані Любові, на думку Володимира Рожка, – у тому, що в ній розповідається про малознані факти життя українців в еміграції.

Любов Василів-Базюк – донька відомого священика-патріота, випускника ВДС о. Йоакима Василіва, внучка архімандрита Серафіма. З 2003 року вона регулярно приїздить на рідну Волинь із допомогою: робить пожертви на будову храмів Київського Патріархату, підтримує сиріт, запровадила іменні стипендії студентам духовної семінарії. Ось і цього дня по завершенні презентації грошу – допомогу отримали п'ять вихованців ВДС.

**Віктор ГРЕБЕНЮК,
Ієромонах Константин (МАРЧЕНКО)
Світлини з архіву
священика Микола ЦАП'ЮКА**

МУЗЕЮ ВОЛИНСЬКОЇ ІКОНИ – 15

25 вересня прес-секретар єпархії протоієрей Віталій Собко взяв участь в урочистостях з нагоди 15-річчя унікального в Україні науково-культурного закладу, гордості нашого краю – музею волинської ікони. Священик привітав колектив із ювілеєм, передав йому благословення єпископа Луцького і Волинського Михаїла, зазначивши, що свято закладу, де зберігають, досліджують, реставрують і пропагують ікони, – це й церковне свято. Адже з часу, коли Церква встановила празник Торжество Православ'я (843 р.), наша віра та ікона назавжди поєднані. Їх сьогодні неможливо уявити одне без одного. Також о. Віталій підкреслив необхідність посилити пропагування діяльності музею, бо важливо, щоб православні українці глибше пізнавали свої святині, через які Господь дарує благодать і зіслання. «Колись святі отці розуміли слово „ікона“ у ширшому значенні, порівняно з тим, як ми сьогодні звички. Весь

створений Богом світ сприймали як Божу ікону, як витвір Досконалого Художника. Апостол Павло в Другому посланні до коринфян, 4:4, називає Ісуса Христа Іконою невидимого Бога», – наголосив у виступі прес-секретар єпархії.

Під час зібрання, на якому були присутні представники інших Церков, голова облдержадміністрації Микола Романюк, науковці з різних міст України та Білорусі, Польщі, Росії, о. Віталій Собко передав у дар музею давній образ «Стрітення Господнє» – частину іконостасу з невідомого волинського храму. А завідувачка музею ікони Тетяна Елісеєва повідомила, що владику Михаїлу за багаторічну плідну працю щодо вивчення, дослідження та збереження історико-культурної та духовної спадщини Волині відзначено подякою краснавчого музею.

Після урочистої академії о. Віталій разом з іншими учасниками побував на презентації альбому «Українська ікона XI–XVIII століть» та оглянув виставку «Врятовані пам'ятки: відреставровані твори сакрального мистецтва з колекції Волинського краєзнавчого музею».

Музей волинської ікони – єдиний в Україні, який представляє региональну школу іконопису. Його дорогоцінна збірка нараховує понад 1,5 тис. пам'яток священного мистецтва: образ XII–XX століть, предмети металопластики, декоративної різьби та скульптури.

**Ієромонах Константин (МАРЧЕНКО)
Світлина з сайту Lutsk.ua**

відбулось освячення автотехніки перед початком осінньо-польових робіт. Настоятель храму Казанської ікони Божої Матері протоієрей Андрій Мельничук, освячуячи автомобілі, сказав: «Дуже добре, що ваша справа розпочинається з молитви і благословіння, так повинен робити кожен християнин». Після Богослужіння шофера було подаровано іконки.

У Маневичському деканаті

9 вересня в Маневичській райдерждміністрації відбувся семінар учителів християнської етики, який організувала та провела методист відділу науки й освіти Неоніла Каліс. На захід запросили настоятеля місцевої парафії Вознесення Господнього священика Михаїла Мельничука, який уже 2 роки викладає цей предмет у маневичській гімназії № 2 ім. А. Бринського. У доповіді душпастир торкнувся актуальних проблем викладання. Основна, на думку о. Михаїла, – це поліконфесійність класів, адже на сьогодні спектр релігійних організацій Маневичського району дуже широкий. Окрім представників двох гілок українського Православ'я, багато дітей із протестантських сімей і навіть мусульмани. Тому акцент необхідно робити на позаконфесійності предмету.

У Замковому монастирі

10 вересня Православна Церква відзначає свято Знайдення мощей преподобного лова, ігумена і чудотворця Почаївського. Саме на честь цього подвигника освячено домув церкви Замкового чоловічого монастиря Святих Архангелів у Луцьку, де цього дня відбулася святкова Літургія. Уперше на храмовий празник у цій обителі зібралися майже всі ченці та черниці Волинської єпархії. Як зауважив ігумен Святополк (Канюка), подвигник землі української преподобний лов і нині своїм життєвим прикладом збирає навколо себе чернецтво. Спільну радість із братією луцького монастиря розділив секретар консисторії ігумен Марк (Левків), який у вітальному слові побажав о. Святополку прагнути у всьому наслідувати небесного покровителя церкви Замкової обителі.

У Володимирському деканаті

11 вересня в селі П'ятидні на місці захоронення жертв нацистського режиму відбулося вшанування пам'яті близько 25 тисяч полеглих. Панаходу за спокій душ убієнних відслужив протоієрей Микола Гінайло, настоятель місцевої парафії Покрови Пресвятої Богородиці та парафії Рівноапостольної княгині Ольги в с. Хрипаличі. До Богослужіння долучилися депутат Верховної Ради України Віктор Олійник, голова райради Андрій Оніщук. Були присутні представники протестантських та юдейської громад. Звертаючись до присутніх, о. Микола наголосив на небезпеці, яку несе коричневий та червоний фашизм. Тому сьогодні вкрай важливо навчитися жити в любові, взаєморозумінні й повазі.

У Камінь-Каширському деканаті

Рік тому ми повідомляли про освячення частини дороги в Карпилівському лісництві на Поліссі. Відтоді шлях через ліс було продовжено, і 13 вересня декан протоієрей Володимир Мицько освятив нову ділянку. Були присутні представники влади, Держкомлісгоспу, під-
(Закінчення на 4 стор.)

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

ГРИВНЮ ЧИ СТО?

Справа не в «скільки?», а в тому, що наша пожертва має бути щирою. Згідно з вірою і любов'ю

Запитання

Якось у церкві, стоячи у черзі до Сповіді, я вирішила скласти більшу пожертву, ніж зазвичай. Подумалося, що чим більше покладу грошей, тим краще посповідаєшся. Яку роль відіграє в нашему парафіяльному житті розмір пожертви? Чи впливає це на нашу молитву, Сповідь, Причастя тощо?

Відповідає протоієрей Михайло Бучак

У Біблії читаємо, що задовго до часів Мойсея євреям була відома така жертва як десятина (Книга Буття, 14:20). Це приношення – дар Богові – включало десяту частину з вирощеного на землі, стад і тому подібне та йшло на утримання Церкви. «Принесіть же ви всю десятину до дому скарбниці, щоб страва була в Моїм храмі, і тим Мене випробуйте, – промовляє Господь Саваот, – чи небесних отворів вам не відчиню та не виллю вам благословення аж надмір?», – сказано в Книзі пророка Малахія, 3:10–11.

Крім десятини, були ще інші спеціальні жертви, хоча пророки, як зазначено в Книзі Ісаї (1:11–16), часто засуджували

жертвоприношення лише в обрядовому розумінні, без прихильності серця, лицемірі.

У Новому Заповіті немає особливих заповідей християнам давати десятину, а настоюється, що вони повинні давати відповідно до своєї віри і любові. Саме так учинила відзначена Ісусом убога вдова, про яку оповідається в Євангелії від Марка (12:44): вона «віддала все, що мала».

Тож яка жертва вгодна Богові згідно з євангельським ученнем?

1. Від щирого, радісного серця. «Нехай кожен дає, як серце йому призволяє, – не в смутку й не з примусу, бо Бог любить того, хто з радістю дає!» (Друге послання до коринфян, 9:7).

2. Щедра. «А до цього кажу: хто скупо сіє – той скупо й жатиме, а хто сіє щедро – той щедро й жатиме!» (Друге послання до коринфян, 9:6).

3. Відповідно до матеріального становища. «А щодо складок на святих, то й ви робіть так, як я постановив для Церков галатійських... Нехай кожен із вас відкладає собі та збирає згідно з тим, як ведеться йому...» (Перше послання до коринфян, 16, 1–2).

4. Систематично. «А першого дня в тижні

nehay кожен із вас відкладає...» (Перше послання до коринфян, 16:2).

Як Господь винаходжує вірного жертвовавця?

«Давайте – і дадуть вам; мірою доброю, натоптою, струснутою й переповненою вам у подолок дадуть. Бо якою мірою міряєте, такою відмірюють вам» (Євангеліє від Луки, 6:38).

Ось притча про взаємозв'язок нашої пожертви і містичної дії Бога у храмі.

Одного разу заможний купець дав священикові певну суму грошей і просив,

щоб той молився за нього цілий рік. Але, відслуживши лише одну Літургію, отець пом'яр. Тоді багатій звернувся з претензіями до дружини покійного служителя Церкви. Роз'язати суперечку погодився єпископ тієї місцевості. Святитель попросив дати йому просфору, з котрої були вийняті частинки за здоров'я купця, і положив її на одну шальку ваги, а на іншу запропонував купцю класти золоті монети, щоб дізнатися, скільки коштує літургійна молитва. Але скільки не клав торговець грошей, шальки залишались непорушними. Лише тоді він зрозумів, що молитва насправді безцінна і вимірюється тільки щедрістю нашої душі.

А ось приклад із життя моєї парафії – Покрови Пресвятої Богородиці в с. Маяки Луцького районного деканату.

Коли після закінчення Божественної Літургії у церкві підраховували зібрані пожертви, то зі здивуванням помітили: стогривнева купюра була акуратно загорнута... в одногривневу. Ось вона – пожертва не про людське око, а на славу Божу!

Можна жертвувати без любові, та не можна любити, не жертвуючи.

Бажаєте одержати відповідь православного богослова на Ваші запитання? Надсилайте їх до редакції на адресу: 43025 Луцьк, Градний узвіз, 1 або телефонуйте – (0332) 72-21-82.

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

Довіритись духівникові

У минулому номері нашої газети в рубриці «Відповідь богослова» вміщено статтю «Ритуальна нечистота?» Прості й обґрутовані слова священика Андрія Ротченкова покликані внести ясність у дражливе питання, дати богословське тлумачення. Це, на мою думку, й добра підказка парафіяльним священнослужителям у їх душпастирській практиці. Приємно відзначити, що в нашему виданні дедалі частіше з'являються публікації, які викликають певний відгомін, спонукають мислити над животрепетними проблемами духовного життя, досліджувати і Святе Письмо, і джерела Святого Передання. Ось і відповідь щодо церковної поведінки жінок під час критичних днів у деяких активних читачів викликала різну реакцію, що, власне кажучи, мене не здивувало. Багато хто звик до однозначності в Церкві, й коли є дві різні позиції, яких дотримувалися святі отці, – важко уникнути спокуси захиstitи одну, до якої звик, перейнявши від батьків, і засудити іншу.

Бажаєте, щоб Вашого листа опублікували у «Волинських єпархіальних відомостях»? Якщо у Вас є коментарі з приводу статей або думки, якими Ви прагнете поділитися з читачами, – надсилайте їх до редакції. Будь ласка, зазначайте Ваше ім'я, прізвище, місце мешкання, а також телефон. Листи можуть редагуватися, скорочуватися.

ТОЧКА ЗОРУ

(Закінчення. Початок на 1 стор.)

облектися. Але навіщо усе це пропагувати?! Ми що, хочемо показати, що, наприклад, одностатеві стосунки – це норма життя? Ми переводимо гріх у «норму», показуючи непристойні фільми, пишучи про це у пресі. Цього не можна робити! Насамперед звертаємося до журналістської братії, щоб знали і розуміли, що за все сказане й написане будуть відповідати перед Богом. Тираж мине, а наслідки залишаться. На крові та зображеннях ще ніколи ніхто не зробив собі хорошого імені. Усе в житті спрацьовує за принципом бумеранга. Його запустили – і він має повернутися. А повернуться із подвійною силою й може знищити того, хто його запустив. Ісус Христос не пропагував насильство, але найавторитетніший до сьогоднішнього дня і скільки має послідовників! Церква також не пропагує зла й має найбільший авторитет у суспільстві.

– Як Ви особисто ставитеся до інших релігій і до інших християнських конфесій?

– Якщо Господь попустив їм бути, значить, не можемо їм відмовляти у праві на життя. Усіх людей неможливо змусити думати однаково... Причини ж поліконфесійності різні: від політичних до гріховно-особистих. Є розділення і в межах однієї конфесії. Наприклад, українське Православ'я: Київський Патріархат, Московський і УАПЦ. Тут втрачаються політичний і матеріалістичний фактори, створюючи протистояння. Хтось хоче мати більше церковних матеріальних цінностей,

справді, упродовж віків у церковному середовищі питання становища жінки у дні очищення не раз викликало суперечки. Проте, чесно кажучи, я не знайшов полемікі між отцями Церкви, чи може жінка під час фізичного очищення бути в храмі. Дискусії і колись, і тепер виникали здебільшого щодо можливості в такому стані причаститися Тіла й Крові Господніх. Але тут я б зазначив, що життєві ситуації бувають настільки різні, що треба остерігатися давати категоричну відповідь, що була б корисною для кожної душі, у кожному випадку. Тому переконаний, що найкраще в такому разі довіритися своєму духівникові, який докладно з'ясує ситуацію і даст відповідне благословення.

Необхідність обов'язкового звернення до свого духовного отця тоді, коли в Церкві на ту чи іншу проблему немає одностайнії думки, догматів, канонів, а святі отці захищають різні позиції, підтверджуючи, до речі, й наш владика Михаїл, із яким нещодавно я мав нагоду обговорити резонансну статтю. Він не здивувався, що дехто критично оцінив її, адже

в народі з діда-прадіда вкорінено переконання, що жінці під час такого періоду – до храму зась. Деякі мирянки вважають, що тоді гріх зайди навіть на церковне подвір'я. Тому архієрей рекомендує їм у цей час прислухатися до слів Патріарха Павла Сербського, який каже: «Жінка в дні фізіологічного очищення, з необхідною обережністю і використовуючи гігієнічні засоби, може приходити в храм. Причаститися у цьому стані або, коли нехрещені, охреститися, вона б не могла. Але в смертельній хворобі може і причаститися».

Звичайно, в нашему духовному житті ми стикаємося з безліччю моментів, коли запитуємо себе: «Як правильно вчинити?» Трапляється, що священики навчають дещо по-різному. Тому – ще раз наголошу – для з'ясування таких питань, важливо частіше спілкуватися з авторитетним досвідченим духівником, з тим, кому довіряємо.

Секретар консисторії ігумен Марк (ЛЕВКІВ)

ІНТЕРВ'Ю АРХІЄРЕЯ

хтось намагається використати Церкву в політичному впливі... Це все людське, яке вривається в Церкву. Це не з уччення Ісуса Христа. Бог став людиною для того, щоб допомогти людям спастися.

– Чому сталося так, що під час святкування Ювілею Хрещення Русі УПЦ КП брала не зовсім активну участь?

– У деяких заходах наша Церква на рівні ієрархів узагалі участі не брала. Причина цьому проста. Для нас важливішим було розв'язання проблеми створення Помісної Православної Церкви, аніж присутність на якомусь заході. Наступна причина в тому, що святкування очолював Вселенський Патріарх, а Москва використовувала різноманітні важелі впливу, аби звести нанівець торжество й питання визнання Української Церкви. На жаль, вплив Москви пішов не лише по церковній лінії, а й по державній. Патріарх Московський розіслав листи всім Предстоятелям Помісних Церков, щоб не їхали святкувати, тому що може бути порушене питання визнання Української Церкви. З неофіційних джерел стало відомо, що до Грузинського Патріарха зателефонували й пригрозили: якщо той приїде в Україну на це свято, то, крім політичної проблеми, в Абхазії та Південній Осетії створять ще й церковну. Ми ж не хотіли створювати напругу. Для нас важливо, щоб кроки до визнання були поступальними.

Приїзд в Україну Вселенського Патріарха – це черговий етап становлення і визнання нашої Церкви. Україна – найбільша право-славна держава, котра так чи інакше відіграє та буде відігравати важливу роль у житті всього Православ'я.

– Цілком зрозуміло, що створення Помісної Української Церкви – явище неминуче. Яким саме чином, на Вашу думку, це повинно відбуватися?

– Створення Помісної Української Церкви – явище незворотне. Як уявляти її сьогодні? Церковної різниці між Київським і Московським Патріархатами немає. Але Київський Патріархат стоїть на державницьких позиціях, а Московський – на імперських. Окрім Христа, ми єднаємося й навколо України. Прогресивна частина УПЦ МП також розуміє, що церковні дії повинні бути спрямовані на благо України та українців. Ми опираємося на Правила апостольські, на практику інших народів: якщо відокремлюється держава, то на її території відокремлюється й Церква для зручності в адміністративному управлінні. Про це говорять і церковні канони. Віра ж залишається та сама. Різниця лише в тому, де має бути керівництво Українською Церквою, – в Москві чи Києві. Вважаю, що сьогодні держава повинна долучитися до цього процесу. Впливали та втрачалися в подібні питання у різні епохи різні державні

мужі. Наша держава просто зобов'язана втрутитися в це питання. Тому, що розділення Церкви може породити розділення держави, а занепад домінуючої Церкви приведе до занепаду держави. Держава повинна співпрацювати з цією Церквою так, як це відбувається у Росії. І це зовсім не означає, що не будуть існувати інші конфесії чи що вони будуть гонимі.

Так чи інакше єдиння православних в Україні відбудеться. Але своїми діями ми можемо або прискорити, або призупинити його. Якщо це справа Божа – ми маємо зважати на це, щоб не стати противниками волі Господа. При об'єднанні Церков ніхто не постраждає ні у плані своїх посадових місць, ні у плані фінансових доходів. А от що знайдемо – то це можливість краще виконувати свої пастирські обов'язки. Тепер же ми витрачаемо багато часу й ресурсів, щоб один одному доводити, хто більше

ХРОНІКА

(Закінчення. Початок на 2 стор.)
приємець Анатолій Бусько, який вклав свої кошти в прокладання траси (до речі, відомий як жертвовавець на потреби Церкви), лісники, дорожні працівники. У пастирському слові о. Володимир сказав, що «ця дорога серед лісу є прообразом дороги життєвої, і як освячено сьогодні цю путь, так і наша життєва стезя має бути постійно освячувана Богом».

Неможливо уявити собі шляху людського й без торгівлі. Але наше здобування хліба насущного не повинно порушувати Божого Закону. Навпаки, треба робити все з добрими намірами й на славу Господа. Про це говорив камінькаширський декан наступного дня, 14 вересня, коли освячував новий торговий комплекс «Пасаж» у районному центрі. До молитви долучилися міський голова Василь Бондар, підприємець, меценат Церкви Анатолій Сверба, працівники торгівлі. Хор «Колорит» виконав піснеспіви, зокрема церковні.

Підтримали духовним словом

16 вересня декан Троїцького кафедрального собору протоієрей Володимир Подолець, старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний та інші священнослужителі на запрошення начальника головного управління МНС у Волинській області генерал-майора Володимира Грушовінчука побували в місцевому управлінні Міністерства з надзвичайних ситуацій із нагоди професійного свята цього відомства. Після подячного молебню декільком із його працівників було вручено благословенні грамоти єпископа Михаїла. Це підполковник Сергій Бахтай, капітани Ірина Варварчук, Василь Оліферчук, Олександр Крисанов, майор Олег Таракюк, прапорщик Олег Твердохліб. Отець Володимир виголосив напутнє слово, зазначивши їм про відповідальність за чужі життя і власні душі.

Благословення лісівникам

19 вересня старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний на запрошення обласного управління лісового та мисливського господарства взяв участь в урочистому зібранні з нагоди Дня працівника лісу, яке відбулося в луцькому народному домі «Просвіта». Священик передав вітання благословення єпископа Луцького і Волинського Михаїла начальникові управління Богдану Колісникові, а в його особі привітав усіх працівників господарства з професійним святом.

Напередодні, 18 вересня, у Цумані теж відзначали це свято. До місцевих працівників лісгоспу із пастирським словом звернувся декан протоієрей Тарас Манюк. Вітаючи його, він назвав ліс храмом просто неба. «Де більше, як не у лісі, уважна людина зможе побачити велич Творця?» – зазначив о. Тарас і закликав збільшувати насадження і бережливо їх доглядати як дорогоцінний Божий дар.

20 вересня на території Микитицької сільської ради Володимир-Волинського району, що на самому кордоні з Польщею, декан протоієрей Юрій Пилипець освятив нове господарство Ішівського лісництва, яке відреставровано за кращими європейськими зразками. До молитви долучилися працівники господарства на чолі з Богданом Колісником.

У Ковельському районному деканаті

20 вересня у селі Колодниця декан протоієрей Іван Бонис із благословення єпископа Михаїла освятив місце під будівництво храму Святого Духа. Церкви тут ніколи не було, і наразі громада підносить молитви в пристосованому для Богослужіння приміщенні. Божого благословення на цю справу просили й інші священнослужителі, зокрема настоятель парафії священик Василь Фурман.

СВЯТИНІ ВОЛИНИ

ДОБРИЙ ПРИКЛАД

У храмі Великомученика Пантелеймона Цилителя, що в с. Рованці (Гнідава) Луцького районного деканату вже другий рік є ковчежець із часткою мощей цього святого і відомо чимало одужань після молитов перед нею. Однак настоятель парафії протоієрей Сергій Коць вважає цю реліквію великим духовним скарбом не лише своєї громади, а й усього Божого люду. Він поділився з єпархіальною пресслужбою міркуваннями, що священики, прийняті Волинської єпархії, могли б на певну нагоду брати святыню у своїй церкві, до своїх духовних дітей, щоб кожен міг доступитися до неї.

Так, наприклад, учинив священик Михаїло Мельничук – настоятель маневицької парафії Мучениць Віри, Надії, Любові й Софії. 29 вересня у гнідавському храмі духовенство відслужило молебень із акафістом великомученику і реліквію повезли до Маневич. Там її зустріли вірні на чолі з деканом протоієреєм Андрієм Закидальським і пронесли хрестим ходом через селище. Потім душпастирі від-

нилікар Андрій Гетьманчук і головна медсестра Євгенія Гетьманчук – активні парафіянини – посприяли, щоб реліквію було належно пошановано у медичному закладі. Там до мощей цілителя приклалися з молитвою близько ста православних – хворі й медперсонал. Служби супроводжував так званий другий церковний хор, який складається з працівників районного будинку культури і музичної школи (регент Людмила Сенютіна).

У проповідях о. Михаїло наголошував: «Підходячи просити у Бога здоров'я молитвами святого Пантелеймона, згадаймо Євангеліє, щоб усвідомити: тілесне благоденство зазвичай є наслідком благочестивого життя, коли Господь прощає наші гріхи, у яких каемося. Цілитель Пантелеймон – чудовий зразок широї віри».

Отож, перебування мощей цього святця у Маневичах стало помітною подією в духовному житті містечка. Проте це радше виняток, а не правило. Буває ж так, що святощі, які не лежать десь «під спудом», а відомі

служили молебень, вечірню з акафістом та оливопомазанням. Наступного дня, 30 вересня, на престольний празник, було відправлено водосвята, Літургію та, як годиться, хрестний хід. До ковчежця приступали вірні, молилися про зцілення, складали пожертви на храм (церква ще будеться, служби проходять у каплиці).

Відтак мощі було занесено длявшанування в централізовану районну лікарню. Голов-

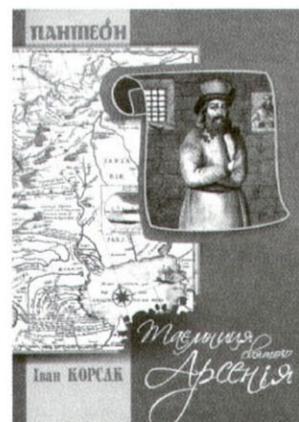
багатом, могли б залучатися куди більше, але душпастирі, як доречно зазначив о. Сергій Коць, не звертають на це належної уваги. Варто взяти приклад з маневицької громади, еге ж?

Віктор ГРЕБЕНЮК
Світлини Сергія ДУБИНКИ,
прот. Віталія СОБКО та з архіву
священика Михаїла МЕЛЬНИЧУКА

РАДИМО ПРИДБАТИ

БОРОТЬБА ТРИВАЄ

Вийшла друком нова книжка публіциста Івана Корсака «Таємниця святого Арсенія». Волинянина – про волинянину. Бо мученик Арсеній (Мацієвич) родом із Володимира (народився 1697 р.). Вихованець Києво-Могилянської академії, він був просвітником Сибіру, митрополитом Ростовським, видним проповідником свого часу і чи не єдиним із архієріїв, який твердо і не-поступливо боронив права Церкви проти утисків самодержавства. У ганебний синодальний період історії РПЦ, коли главою Російського Православ'я вважалася світська особа – монах, він не побажав присягти імператриці Єлизаветі як главі Церкви. Коли імператриця Катерина Друга вирішила довершити залежність Церкви від світської влади конфіскацією церковних маєтностей, Арсеній, знов-таки єдиний з усіх єпископів, повстав проти цього.

Його судили, уперше – позбавивши архієрейського сану, удруге – позбавивши чернецтва. Під іменем Андрій Враль утримували в замурованій камері Равельської тюрми.

Але ще за життя й по смерті побожний люд шанував його як святого, тож канонізація нашого земляка була справою часу. Не так

давно і УПЦ КП, і РПЦ проголосили Арсенія (Мацієвича) святым.

Іван Корсак талановито описує і постать цього подвійника, і його епоху, переносячи уяву читача то в розпусні покої імператриці, то під монастирські склепіння. Барвиста мова і науково вивірені факти роблять свою справу: авторові неможливо не вірити. Хочеться сподіватися, що серед читачів будуть не тільки ті, кого не треба переконувати в істинній суті російського самодержавства, зокрема щодо України й українців, а й ті, хто звик вважати Катерину «Великою». Адже боротьба добра і зла триває. Вона не закінчилася ані зі смертю владики Арсенія, ані з його прославленням, ані з поваленням пам'ятників Катерині, ані з новим їх поставленням. Боротьба добра зі злом завершиться Страшним Судом, тож нам належить сказати: «Святий мученику Арсенію, моли Бога за нас».

P.S. Книгу наразі можна придбати у луцьких магазинах «Наш край» на вул. Шевченка, «Руніка», «Дім книги», «Планета», «Знання». Іногородні з цього приводу можуть звернутися за тел. (0332) 77-01-12.

Віктор ГРЕБЕНЮК

У Рожищенському деканаті

Відзначення храмового празника парафії Різдва Пресвятої Богородиці в Рожищі стало доречною нагодою, щоб на місцевому рівні відсвяткувати 1020-ліття хрещення Русі-України. 20 вересня єпископ Луцький і Волинський Михаїл освятив новий престол Різдво-Богородичного храму. На ньому напис: зроблено на честь ювілею. Божественну Літургію з владикою відслужили декан і настоятель протоієрей Василь Шняк, інші священнослужителі. До урочистої відправи долучились багато вірних, представники влади – голови районних держадміністрацій Володимир Войтович, райради Андрій Музика, міськради Сергій Замлинний. Архієрей привітав рожищенців із цією знаменною подією.

У Луцькому міському деканаті

22 вересня у громаді Святителя Феодосія Чернігівського – престольний празник. Як і щороку, чимало священиків і вірян прийшли поєднатися в цій радості. Свято очолив єпископ Луцький і Волинський Михаїл. Цьогоріч із владикою служили канцлер протоієрей Микола Цап, обласний і луцький міський декан протоієрей Іван Семенюк (настоятель парафії), луцький районний декан протоієрей Віктор Пушко та інше духовенство. Як повідомив клірик храму протоієрей Богдан Гринів, у привітальному слові преосвящений сказав, що «святий Феодосій досконалім чином здійснив настанови Ісуса Христа, тому ми його шануємо і прагнемо бути схожими на нього».

***

Свого часу нечестивий імператор Адріан поглумився над великою святоино – храмом Воскресіння Господнього в Єрусалимі. Святе місце він перетворив на поганське капище. Схожа доля була й у Воздвиженській церкві: червона рать перетворила її на планетарій. Та все ж сила Божа не дозволила глумові тривати, і нині в обох святынях підноситься щира молитва. Про це в проповіді під час урочистого Богослужіння з нагоди престольного празника в храмі Воздвиження Хреста Господнього 27 вересня говорив протоієрей Богдан Гринів (клірик луцької парафії Святителя Феодосія Чернігівського). Він, настоятель громади священик Василь Ключак та інші священнослужителі відвідали Службу Богу, провели традиційний хрестний хід і освятили відреставрований хрест із купола.

Наступного дня святкування продовжилось в районному Будинку культури, де відбувся концерт за участю церковного хору, вихованців недільної школи, ансамблю «Сузір'я», Алли Опейди та інших. Під час заходу тривала безстрокова акція зі збору пожертв на реставрацію луцької перліни – древнього Хрестовоздвиженського храму.

Диплом це добре...

26 вересня, напередодні Міжнародного дня туризму, в луцькому народному дому «Просвіта» підбивали підсумки конкурсу «Сім чудес Волині». У спецномінації переміг жидичинський чоловічий монастир Святителя Миколая Чудотворця. Диплом ігумену Маркові (Левківі) вручив голова жюри заступник голови облдержадміністрації Святослав Кравчук.

Проте, незважаючи на численні запевнення державних чиновників про сприяння у реконструкції цієї історичної пам'ятки національного значення, вона і надалі перебуває в аварійному стані. Наразі відновлення цього «одного із семи чудес Волині» звершується зусиллями самих ченців та людей доброї волі. Невже щось зміниться тепер? Дав би то Бог!

Віктор ГРЕБЕНЮК,
protoierei Vitalii SOBKO,
iеромонах Константин (МАРЧЕНКО)

ПОВЧАННЯ

Якось фараонові приснились віщи сні, які пророкували майбутнє. Перший сон був таким. Фараон стоїть на березі Нілу. І ось виходять із річки сім товстих корів і йдуть пастися. А за ними вийшли з річки сім худих корів і з'їли товстих. Другий сон показав фараону, що на одній стеблині зійшло сім колосків здорових та добрих, а за ними зійшло сім колосків тонких та спалених східним вітром. І тонкі колоски проковтнули здорових та повних.

Фараон не міг пояснити цих снів. Він зібрав усіх мудреців Єгипту, та ніхто не міг їх відгадати.

І тоді чашник згадав про Йосипа і розповів фараонові, як той розгадав сні пекаря і чашника. Покликали Йосипа. Фараон сказав: «Я чув, що ти можеш тлумачити сні». На що Йосип відповів: «Не я, а Бог скаже через мене». Йосип не приписував собі слави, яка належить Богу. Фараон розповів Йосипові свої сні. «Ці два сні, — сказав Йосип, — мають одне значення. Сім років у країні буде великий достаток, збагачення. Наступних сім років буде поганий урожай, і в країні буде голод. Те, що сон повторився двічі, — ознака того, що ці сні — попередження від Бога. Тому слід призначити мудрого управителя, щоб розпорядився збирати частину зерна урожайних років для того, щоб використати в голодні».

Фараон запитав своїх вельмож: «Хто може бути мудрішим, ніж цей чоловік, що на ньому Божий Дух?» і призначив Йосипа своїм першим заступником. Йосип тепер міг керувати усім Єгиптом, лише фараон залишився старшим за нього. Учорашній раб і ув'язнений став другого людиною в країні після фараона. Це було чудо Господнє.

Як передбачив Бог, так і збулось. Після семи років багатих урожаїв настали сім років голоду. Але завдяки мудрому керівництву Йосипа в Єгипті був хліб.

Голод охопив усі країни поблизу нього, в тому числі Ханаан. Велика родина Якова бідувала також. Яків послав своїх синів

до Єгипту по хліб. Прийшовши в Єгипет, брати Йосипа звернулися за допомогою до найголовнішого начальника після фараона, бо він був розпорядником хліба. Йосип відразу впізнав своїх братів, але вони не

любліяли вони батька і свого брата Веніамина. Йому хотілося, щоб вони зрозуміли, що він пережив. Спочатку Йосип назвав своїх братів шпигунами. Щоб виправдатися від такої великої підозри, брати змушені були

залишити заручника доти, доки не привезуть свого молодшого брата Веніамина. Заручником був залишений другий брат Симеон.

Гірко було слухати старенькові Якову розповідь синів про те, що єгипетський владика так суверо поставився до них, заливши одного з них у себе заручником. Але ще важчим було для нього попрощатися з Веніамином. Дивним було те, що срібло, яке заплатили сини Якова за хліб, знову опинилося в їхніх мішках. Але потреба визволити Симеона і знову купити хліба змусила Якова відпустити Веніамина з братами. Він послав єгипетському вельможі багаті подарунки: бальзам, мед, ладан і мигдалі, також срібло — подвійну плату за хліб.

Розкішний дім, у якому мешкав тепер Йосип, справив велике враження на його братів, які звикли жити в наметах. Їх запросили в кімнату, яка була прибрана по-

царськи. Коли Йосип побачив Веніамина, то змушений був вийти до іншої кімнати, бо заплакав. Він радів за своїх братів, що вони любили Веніамина і не були з ним жорсткі, як колись із Йосипом. Братів запросили до багато накритого столу. За східним звичаєм вони вклонилися великому царедворцю до землі й піднесли йому привезені дари. Під час обіду (на якому був присутній і Симеон) Йосип сидів за окремим столом, як вимагала висока гідність його посади. Пригощаючи гостей зі свого столу, Йосип найкращі страви передавав найменшому — Веніаминові.

Йосип вирішив ще раз випробувати любов братів до свого батька і найменшого брата. Він наказав підкинути його срібну чашу до мішка із зерном, який повезе Веніамин. І коли брати поїхали додому, їх наздогнав управляючий домом Йосипа. Він звинуватив їх у крадіжці чаші, тож Веніамина, в якого знайшли чашу, наказав повернути до Єгипту і залишити там рабом. Тоді брати повернулися до Йосипа. До нього звернувся Юда, який колись запропонував продати його купцям-ізмаїльянам. Юда сказав, що це їхній найменший брат, що батько не витримає, коли почне, як втратив ще одного сина від улюбленої жінки Рахіл. Юда сказав: «Хай краще я залишусь твоїм рабом замість Веніамина!» Цим Юда показав, що розкаюється у вчиненому колись Йосипу, що любить Веніамина і батька, аж навіть готовий принести себе в жертву. Тоді нарешті Йосип відкрився своїм братам. Він заплакав і почав їх обімати і цілувати. Коли брати продали Йосипа в Єгипет, то вони не замислювалися, що, можливо, колись доведеться відповісти.

Рано чи пізно за всі гріховні вчинки настає відплата. Біблія говорить: «Що тільки людина посіє, те саме й пожне». Ці слова означають, що все, що ми робимо, погане чи добре, обов'язково повернеться до нас. Але якщо ми розкаюємося у гріхах, то Бог помилує нас.

ОПОВІДАННЯ**Солодкий гріх**

Наталка поверталася з татом від зубного лікаря.

— У мене було аж дві дірки, — сказала вона.

— Не можу повірити! Я думала, що не маю жодної.

— Забагато солодощів, — відповів тато.

— Ну, можливо, я люблю цукерки, — сказала Наталка, — і тістечка, і морозиво...

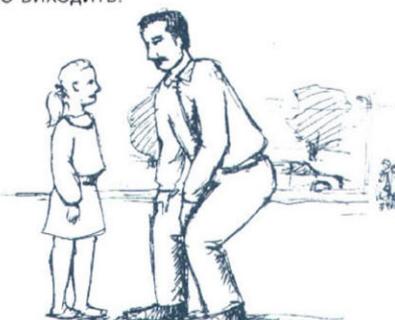
— І дірки в зубах? — запитав тато.

— Ні, дірок не люблю! — відповіла дівчинка.

Вона роздумувала вголос:

— Чому зуби псуються так, що ти ніколи цого не відчуваєш?

— Не знаю, — тато знияв плечима, — але це часто порівнюють із гріхами. Іноді ми крадемо, чи шахраємо, або говоримо неправду, і нам здається, що це залишиться без покарання. Це як їсти забагато солодощів: ми надто пізно розуміємо, що з цього виходить.

— Як я, — сказала Наталка. — Доки не з'явилися дірки в зубах, я думала, що мое надмірне ласування — це нічого поганого.

— Правильно, — погодився тато. — Кожен наш вчинок, і добрий, і лихий, завжди дає наслідки, рано чи пізно.

— Напевне, я перестану їсти солодощі, — виголосила донька.

— Я не думаю, що є така необхідність, — усміхнувся тато. — Треба лише менше їсти солодкого і старанніше чистити зуби після нього.

— Це я можу робити, — відповіла Наталка.

— А що стосується гріха, — продовжив тато, — то треба зовсім позбутися його. Але якщо ми все-таки згрішили, цьому також можна зарадити. Треба попросити в Бога вибачення і старатися не грішити.

* * *

Якщо ти негайно не отримав покарання за погані вчинки, може, ти думаєш, що тобі це просто минеться? Погані вчинки ніколи не минаються! Розплата обов'язково настає. Тому треба каятися відразу і залишати зло.

Коло радості

Одного дня селянин, який жив неподалік від чернечої обителі, підійшов до її брами і жваво постукав своєю мозолястою рукою. Коли воротар відчинив, чоловік, у-

міхаючись, показав йому великий кетяг соковитого винограду:

— Брате воротарю, — сказав селянин, — знаєте, кому хочу подарувати цей чудовий виноград?

— Може, настоятелеві або комусь із старших отців монастиря?

— Hi! Вам!

— Мені?! — монах від радості аж почервонів.

— Хочете дати його саме мені?

— Авжеж! Тому що ви поводилися зі мною як приятель і завжди допомагали мені. Хочу, щоб ви поласували цим виноградом.

Монах-воротар поклав виноград на тарілку і поставив її на стіл. Він довго-довго дивився на нього. Який гарний і смачний виноград!

Та ось у нього майнула думка: «Чому не занести цей кетяг настоятелеві, щоб і його втішити?»

Він узяв тарілку з виноградом і поніс до настоятеля. Настоятель і справді широ зрадів. Але згадав, що в монастирі живе старий і хворий чернець, і подумав: «Занесу йому цей виноград. Нехай він хоч трошки потішиться».

І кетяг винограду потрапив до келії недужого монаха. Але надовго він там не затримався. Хворому спало на гадку, що виноград напевне сподобається кухареві, який цілий день працює, і передав виноград

йому.

Але кухар послав його монахові-паламареві, а той поніс наймолодшому іноку, який вирішив подарувати його іншому ченцеві.

І так від монаха до монаха те гроно знову повернулося до... воротаря.

Отак замкнулося коло радості.

* * *

Не чекай, щоб хтось інший починав, ти перший маєш почати коло радості. Досить іскорки доброти, щедрості — і світ почне змінюватися.

Любов — це єдиний скарб, що справді примножується, це єдиний дар, що збільшується тоді, коли його роздають. Любов... Даруй її, розсівай її — завтра будеш мати більше, ніж сьогодні.

СВЯТИНІ ВОЛИНИ**Не числом, а вірою**

Щороку 21 вересня, на Різдво Пресвятої Богородиці, коли особливо вшановується чудотворний Холмський образ Божої Матері, до цієї всехристиянської релігійної провадиться проща. Так було й тоді, коли вона перебувала в Холмі, так і тепер, коли постійно зберігається в Луцьку, у Музеї волинської ікони. Після Служби Божої в кафедральному соборі Святої Трійці процесія рушає недовгим паломництвом на чолі з єпископом Луцьким і Волинським Михаїлом. На ганку музею перед образом служиться акафіст Пресвятій Богородиці, під час якого вірні прикладаються до святина й жертвують музєю на реставрацію ікон.

Але цього року було дещо інакше. Ні, в соборі все було як завжди: яблуку ніде було впали. А от стати пілігримами побажало менше, ніж торік. Мабуть, у багатьох волинян страх перед багатоденними дощами сильніший, ніж віра та відчіність Матері Божій, Яка через Холмську ікону виявляє Свою милість нашому краєви.

ВІТАННЯ

13 жовтня, у день пам'яті святителя Михаїла, першого митрополита Київського і всієї Русі, свій день ангела відзначає керуючий нашою єпархією – єпископ Луцький і Волинський Михаїл. Щиро сердечно вітаємо нашого архіпастиря і

бажаємо Божої любові, натхнення, терпеливості, мужності, щоб Господь за молитвами небесного покровителя завжди благословляв достойно нести нелегкого життєвого хреста.

7 жовтня прес-секретар єпархії протоієрей Віталій Собко побував в управлінні Волинської єпархії УПЦ Московського Патріархату і від імені єпископа Луцького і Волинського Михаїла, духовної консисторії привітав митрополита Нифонта з ювілеєм – 60-річчям від дня народження. У вітальному адресі нашого архієрея є, зокрема, такі сло-

ва: «Ваше Високопреосвященство! Прийміть широсярдечні вітання з нагоди славного ювілею. Упродовж минулих років Ви невтомно трудилися у Божому Винограднику, і тепер втішається рясними плодами свого служіння Господеві. Нам невідомо, яким є провидіння Всешишнього про Ваше майбутнє. Але нині звертаємося до Нього з

таким проханням і побажанням: дай, Боже, щоб наступні 60 років свого земного життя Ви, владико, присвятили жертвовій праці щодо подолання церковного розділення православних українців. Дай, Боже, щоб і за Вашого сприяння в Україні невдовзі настав час, коли ми зможемо спільно молитися, спільно прославляти ім'я Господнє в

Единій Помісній Українській Православній Церкві!»

Також від нашої Церкви владиці Нифонту було подаровано 7-томне видання «Житій святих» святителя Димитрія Ростовського українською мовою, яке нещодавно побачило світ у видавничому відділі Київського Патріархату.

Нагорода

Священика Андрія Голуба, настоятеля парафії Апостолів Петра й Павла в с. Берегове Рожищенського дек., 20 вересня нагороджено золотим наперсним хрестом.

Ювілеї

Храмам Великомученика Димитрія Солунського в Ковелі – 15 років, у с. Носовичі Ківерцівського дек. – 15 літ від освячення, у с. Самійличі Шацького дек. – 5 років, у с. Жорнище Ківерцівського дек. – 85 літ від освячення місця під будівництво;

храмам Мучениці Параскеви-П'ятниці в с. Котів Ківерцівського дек. – 15 років від освячення місця під будівництво, у с. Милатин Іванівського дек. – 230 літ від освячення;

храму Безсрібників і чудотворців Косми й Даміана в с. Холоневичі Цуманського дек. – 15 років від освячення місця під будівництво;

храмам Архістратига Михаїла в с. Верба Володимирського дек. – 15 років, у с. Ловище Турійського дек. – 5 років, а в с. Кремиш Локачинського дек. – 15 літ від освячення;

протоієрею Миколі Гінайлу, настоятелеві парафії Покрови Пресвятої Богородиці в с. П'ятидні та Рівноапостольної княгині Ольги в с. Хрипаличі Володимирського дек., 5 листопада – 10 років священичого служіння;

протоієрею Вікторові Михален –

вичу, капеланові Волинського інституту ім. В. Липинського МАУП та настоятелю парафії Апостолів Петра й Павла в с. Коршовець Луцького району, 6 листопада – 30 років;

протоієрею Михайлові Нідзельському, настоятелеві парафії Архістратига Михаїла в Нововолинську, 13 листопада – 30 років;

священику Михайлові Цвінкілевичу, настоятелеві парафії Великомученика Димитрія Солунського в с. Самійличі Шацького дек., 17 листопада – 35 років;

черниці Христині (Лисій), насельни

ці монастиря Святителя Василія Великого в Луцьку, 17 листопада – 55 років;

священику Михайліві Мацюку, настоятелеві парафії Покрови Пресвятої Богородиці в с. Перемиль Городівського дек., 21 листопада – 35 років;

священику Мар'янові Нестеру, настоятелеві парафії Вознесіння Господнього в с. Копачівка Рожищенського дек., 25 листопада – 25 років;

протоієрею Іванові Бонису, ковельському районному деканові, 26 листопада – 15 років священичого служіння.

Щиро сердечно вітаємо священиків, черницю, мешканців згаданих міста й сіл із вагомими подіями!

НЕКРОЛОГ

19 вересня настоятель парафії Покрови Пресвятої Богородиці Нововолинського деканату протоієрей Володимир Богданюк унаслідок важкої хвороби відійшов із цього світу до вічності.

Слуга Божий Володимир народився 24 червня 1956 року в с. Туропин Турійського району Волинської області. Навчався в гірничому технікумі Нововолинська, в 1981-му закінчив Московську духовну семінарію. Висвячений на диякона та пресвітера архієпископом Даміаном 1982 року.

Душпастирював у Волинсько-Ровенській і Львівсько-Дрогобицькій єпархіях РПЦ, а з часу постання Київського Патріархату служив у Покровській церкві в Нововолинську. У 1994 році нагороджений хрестом з прикрасами, у 1995-му – митрою. Okрім цих відзнак, усюди священик був оточений людською вдячністю за працю на ниві Божій.

Єпископ Луцький і Волинський Михаїл, духовна консисторія висловлюють сум родині покійного, парафіянам і просять усіх молитися за отця Володимира, аби Всешишній оселив його «там, де праведні спочивають».

ОГОЛОШЕННЯ

Якщо Ви бажаєте отримати відповіді на запитання, практичні поради з християнського життя, почту змістовне тлумачення Біблії, – запрошуємо в нижній храм кафедрального собору Святої Трійці на **духовні заняття священика Андрія Ротченкова**. Початок о 15 годині щонеділі.

У Луцьку, по просп. Волі, 2, працює **єпархіальний оптово-роздрібний склад-магазин**. Тут можна придбати все церковне начиння, ікони, священичий одяг, Богослужбову та іншу

духовну літературу тощо. Магазин працює в понеділок–п'ятницю з 10-ї до 18-ї год., в суботу – з 10-ї до 15-ї год. Обідня перерва з 13-ї до 14-ї год. За довідками звертатися до Богдана Тишкевича, тел. (066) 217-25-58.

Виконуємо реставрацію та розпис храмів, а також реставрацію, позолоту, посріблення евхаристійних наборів: чаш, дискосів, лжиць та іншого церковного начиння. Тел. (050) 660-53-19.

ПАЛОМНИЦТВА

24 жовтня – до Тростянецької чудотворної ікони Божої Матері (с. Тростянець Ківерцівського району). Зголошуватися до 23 жовтня. Війзд о 18.00 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення – о 22.00. Вартість поїздки 15 грн.

25 жовтня – до святина Рівненщини: монастир у Дермані (п'ять чудотворних

ікон і цілюще джерело) – собор в Острозі (мироточива ікона) – монастир у Межиріччі (чудотворна ікона) – джерело Св. Миколая в Гільчи – монастир у Городку (чудотворна ікона, частинка гробу Богородиці). Зголошуватися до 24 жовтня. Війзд о 6.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення – о 19.00. Вартість поїздки 45 грн.

17–30 листопада – до святина Цен-

тральної і Західної Європи (Польща, Німеччина, Франція, Італія, Австрія, Угорщина). Зголошуватися до 27 жовтня.

Докладніша інформація та реєстрація – в паломницькій службі єпархії (глава координаторка – Лариса Савчук) за тел. (0332) 71-83-77.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її біжнім або в бібліотеку

**ВОЛИНСЬКІ
ЕПАРХІАЛЬНІ
ВІДОМОСТІ**
За благо Української Православної Церкви

Свідоцтво про державну реєстрацію:
ВЛ №219 від 03.08.2004 р.
Віддруковано в МП «Зоря»
м. Луцьк, просп. Волі, 2, тел.: 8 (0322) 4-60-38
Наклад 4200 пр. Ціна за домовленістю.
Зам. № 115 від 16.10.2008 р.

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ
 Часопис Волинської єпархії Київського Патріархату
 Передплатний індекс 91241
Засновник і видавець –
 Управління Волинської єпархії Української Православної Церкви Київського Патріархату
www.pravoslavia.lutsk.ua
Адреса редакції: 43025 м. Луцьк,
 Градний узвіз, 1. Тел./факс: (0322) 72-21-82
pres-sluzhba@ukr.net

Головний редактор Андрій ГНАТЮК

Редакційна колегія:

протоієрей Віталій СОБКО (заст. головного редактора), **ієромонах Константин (Марченко)**, **священик Андрій РОТЧЕНКОВ** (редактор дитячої сторінки), **Віктор ГРЕБЕНЮК** (літературний редактор і коректор), **Віктор НУМЕРЖИЦЬКИЙ** (верстка, ТзОВ «ІНІЦІАЛ»), **Галина МЕЛЬНИК** (набір).

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього обов'язкове. Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій, які несуть відповідальність за поданої інформації, та залишає за собою право редактувати матеріали або не друкувати їх. Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.

